

hvervslivet, ja, da nøjes Lovgivningsmagten ikke med at lægge det derover, hvor Udgifterne har deres Udspring, i den store Bedrift, men lægger det over paa hele Erhvervslivet. Det, vi behandler her, afgiver netop et Eksempel derpaa. Vi har her Udgifter, som foraarsages Samfundet af den store Bedrift, og som Samfundet reagerer mod ved at vælte dem over paa *baade* den store og den mindre Bedrift.

Denne Udvikling, som paa forskellige Omraader foregaar i vort Samfund, hvorved Storbedriften altsaa stilles gunstigere i Kampen mod den lille Bedrift, end den rent teknisk set i Forvejen er stillet, er det efter min Overbevisning rigtigt, at Rigsdagen har sin Opmærksomhed henvendt paa, saa at den søger saa vidt muligt at skifte Sol og Vind lige paa dette Punkt. Det Ændringsforslag, vi har stillet, er et Forsøg derpaa. Vi foreslaar med Hensyn til Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, at dette Bidrag kun skal ydes for det Antal Arbejdere, Arbejdsgiverne har udover 3. Nu vil man selvfølgelig kunne sige, at det er dog højest ejendommeligt at sætte en Grænse dér, og Ministeren vil sikkert kunne staa op og sige, at dér er ikke Tvivl om, at der gives Bedrifter med kun 3 Arbejdere, som har været medvirkende til, at der er blevet Arbejdsløshed. Ja, det vil der utvivlsomt kunne findes Eksempler paa, men det er kun enkeltstaaende Tilfælde. I det store og hele vil et Forslag som det, vi her har stillet, ramme det rette. Naar Afgiften kun svares af det Antal Arbejdere, Bedriften har udover 3, vil dette virke som en Skala opefter, saaledes at det Bidrag, der paalægges Bedrifterne, bliver jævnt stigende opefter, efter som der bliver større og større saglig Begrundelse for at paalægge Arbejdsgiverne disse Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Jeg haaber, at man fra de andre Partiers Side vil være mere lydhør overfor denne Tanke, end man var i Slutningen af 1921. Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at den Maade, hvorpaa de Bestemmelser, der da blev gennemført, er blevet modtaget ude i Befolkningen, har givet Udtryk for, at man i store Kredse af Befolkningen overhovedet ikke forstod, hvorledes Rigsdagen kunde paalægge de mindre Bedrifter disse uhyre

Byrder. Jeg har utallige Gange mødt det Spørgsmaal, hvorledes nogen paa Rigsdagen kunde tænke sig at bære sig saa ufornuftigt og uretfærdigt ad. Der foreligger iblandt Bilagene til Betænkningen en Henvendelse fra en Fiskerbefolkning. Man ser af denne, at disse Mennesker overhovedet ikke forstaar, hvilken Tanke der ligger bag alt dette. Det er kun et Par Dage siden, at en Haandværksmester henvendte sig til mig og sagde: Hvordan er det dog muligt, jeg har i al den Tid, jeg har været Haandværksmester, haft to Svende og en Lærling, og nu i Aar kommer man og kræver mig for 45 Kr. til Arbejdsløshedsfonden; jeg har aldrig bidraget til Arbejdsløsheden herhjemme, min Arbejds-kraft har altid været stabil! Ja, man opkræver nu endog Bidrag for denne Lærling, og det, endskønt man maa sige, at er der nogen i vort Samfund, som er med til at hindre, at Arbejdsløshed opstaar, er det dem, der antager Lærlinge. En saadan Mand staar derfor ganske uforstaaende overfor, hvad her er vedtaget, og med Rette. Ganske det samme maa i Virkeligheden siges om Tusinder af Landmænd, der i denne Tid modtager Postopkrævninger paa større eller mindre Beløb, men aldrig nogen Sinde i deres Bedrift har været medvirkende til, at der blev Arbejdsløshed. Jeg tror, at denne Opfattelse efterhaanden er blevet meget udbredt i Befolkningen, og jeg haaber derfor, at man fra de andre Partiers Side denne Gang vil være lidt mere lydhør med Hensyn til det, vi her har stillet Ændringsforslag om.

Grønæk: Efter at jeg gennem flere Aar, ganske vist forgæves, har gjort Forsøg paa at faa „Kristeligt dansk Fællesforbund“s Arbejdsløshedskasse statsanerkendt, er jeg nu paa det rene med, at det er uheldigt, at Ansvar for Afgørelsen af, om en Arbejdsløshedskasse opfylder Betingelserne for at faa Statsanerkendelse, er fordelt paa saa mange Hænder, som Tilfældet er. Jeg sigter her i første Række til Lovens § 10, hvori det hedder, at enhver Arbejdsløshedskasse har Ret til Anerkendelse af det offentlige, naar den opfylder de i Loven fastsatte Forskrifter, og dette efter Indstilling fra Arbejdsdirektøren godkendes af Indenrigsministeren, og at